

Dünya Karşısında Kararlı Duruş

(devamı)

Uhrevî hüsrân mı, ilâhî iltifatlar mı?

Kur'ân'da değişik âyetlerde ifade edildiği ve Bediüzzaman'ın da dikkat çektiği üzere ecel birdir, değişmez. Hakk'ın takdiri neyse başa gelecektir. İster debdebe ve ihtişam içinde göz kamaştırıcı bir hayat yaşayıp yumuşak döşeklerde ölümü karşılayın, isterseniz bin bir sıkıntı içinde bir hayat yaşayıp Hz. Hamza gibi Uhud'un göbeğinde bağrınızdan yediğiniz bir mızrakla yere yığılın... Herkes Hakk'ın huzurunda toplanacak ve yaşadığı hayatın hesabını verecektir. Kimin neyi kazanıp neyi kaybettiği orada ortaya çıkacaktır. Dünyada güç ve imkân sahiplerinin peşinden koşup, pespaye insanların kendilerine bahşettiği paye ve makamlarla avunan zavallılar, dünyada insanlıklarını ve onurlarını kaybettikleri gibi ahirette de hüsrân üstüne hüsrân yaşayacaklardır. Buna karşılık dünya ve dünyalıklar karşısında bel kırmamış, boyun bükmemiş, elif gibi dimdik durabilmiş yiğitler ise ilâhî iltifatlara mazhar olacaklardır.

Sabır, kurtuluşun sihirli anahtarıdır. Ahirette olduğu gibi dünyada da insanı sahil-i selamete çıkarır. Belki ezileceksiniz, üzüleceksiniz, hırpalanacaksınız, haklarınızdan mahrum bırakılacaksınız, vatandaşlıktan çıkarılacaksınız, zalimlerin aymazlığına bakıp tiksinti duyacaksınız fakat asla ye'se düşmeyecek, inkisar yaşamayacaksınız. Her gecenin bir gündüzü, her kışın bir baharı olduğunu unutmayacaksınız. Haristanların mevsimi gelince ve emin eller tarafından tımar görünce gülistana döneceğine inanacak ve doğru bildiğiniz yolda yürümeye devam edeceksiniz. Siz yolunuzu ve çizginizi koruduğunuz sürece başkalarının sizi sıfırladığını düşündüğü yerde Allah'ın sol tarafınıza koyduğu bir rakamla yeniden on, yüz, bin... olursunuz. Böyle bir kazanma kuşağına girmişseniz yarını olmayan insanların deyip ettiklerine takılmamalı, aldanmamalısınız.

Hiçbir şey Allah'ın rahmetinden daha büyük olamaz. Çünkü O'nun rahmeti arzı, semayı, dünyayı, ukbayı, insanı, hayvanı, cansız varlıkları, ruhanileri, melekleri kısaca her şeyi kuşatmıştır. O halde sebepler külliyyen sukut etse, herkes bize sırt dönse, tutunacak hiçbir dalımız kalmasa yine de katiyen ye'se düşmemeliyiz. Yeter ki sığınacak yegâne melce (sığınak) olarak O'nu bilelim ve O'na iltica edebilelim. Demiyor mu ki Rabbimiz, *وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَىٰ بِاللَّهِ نَصِيرًا* "Dost olarak Allah yeter, yardımcı olarak Allah yeter." (Nisa sûresi, 4/45)

Maalesef imtihanın şiddetlendiği demlerde herkes aynı mukavemeti gösteremez. Kimileri zalimin yapıp ettiklerine aldanır ve her şeyin bittiğini düşünür ve imtihanı kaybeder. Kimileri fırtınanın şiddetine dayanamayıp onun önünde köksüz ağaçlar gibi sürüklenir gider ve imtihanı kaybeder. Kimileri düne kadar beraber yol yürüdüğü arkadaşlarına gadreder, onlara iftira atar ve kaybeder. Kimileri zalim cephede yer

almanın kendisine sağlayacağı rahatı ve avantajları düşünüp oraya iltihak eder ve kaybeder.

Dünya İmtihani ve Kıvam

Kadimden bu yana ilâhî âdet aynı şekilde işlemiştir ve bundan sonra da değişmeyecektir. Cenab-ı Hak insanların kıvam kazanabilmeleri, öbür âleme göre şekillenebilmeleri, ahirete kesb-i liyakat edebilmeleri ve başka bazı sebepler için onları imtihanlara tâbi tutuyor. İşte asıl önemli olan da sarsıntıların sarsıntıları takip ettiği bu zor dönemlerde doğru tavır ve davranışlar ortaya koyabilmek suretiyle bu sırlı imtihanı kazanabilmektir, elenip gidenlere karşı kalburun üstünde kalabilmektir. Ayağına batan dikenlere, başına inen balyozlara aldırmadan, maruz kaldığı sıkıntılar karşısında “Of, puf” etmeden doğru bildiği yolda yürüyebilmektir.

Eğer hedefte Allah'ın rıza ve rıdvanı varsa, ebedî Cennet nimetleri varsa ve maruz kaldığımız belâ ve sıkıntılar bize bunları kazandıracaksa daha bir şahlanmak ve “of” yerine “oh” demek gerekmez mi? İnançımız odur ki öbür dünyanın baş döndürücü nimetleri karşısında, burada yaşadığımız bütün acılar tatlı bir menkıbeye dönüşecektir. Cennet ehli, karşılıklı kuruldukları koltuklarda dünyadaki sergüzeşt-i hayatlarından konuşacak, orada yaşadıkları elem ve ızdırapları birbirine anlatacak ve huzur yudumlayacaklardır. Buradaki zalimlerin hay huyu da, mazlumların ah u efganı da orada birer musikiye dönüşecektir.

Bazıları dünyayı her şey zannettiklerinden ötürü taparcasına ona bağlanabilir, onun debdebe ve ihtişamı karşısında kendinden geçebilir. Oysaki toprağın altını, daracık kabri, ahiret sıkıntılarını düşündüğümüzde dünyada yaşadığımız muvakkat rahatın hiçbir önemi olmadığını anlarız; ağzımızın tadı kaçır ve dünya nimetleri bizim için zehir zemberek bir şey hâline gelir. Dünyanın kendilerini ahirete götüren bir yol, bir köprü, bir koridor olduğunu kabul eden kimseler ise dünyaya aldanmazlar; onların nazarları çok yukarılardadır, yukarıların da yukarısındadır. Rü'yet ve rıdvan diyen, dostların maiyyetini arzulayan, likauallah aşkıyla yaşayan kimseler yol yorgunluğu yaşamaz, burada yaşadığı sıkıntılara takılmazlar.

Cenab-ı Hak, dinin delisi olmaya, iman ve ihlası tabiatımızın bir yanı hâline getirmeye, marifette derinleşmeye, Allah'ı kullarına sevdirmeyi bir gaye-i hayal hâline getirebilmeye bizleri muvaffak kılsın.